

ข้าวโพดถุงสุดท้าย

นำเสนอเมื่อ : 9 พ.ค. 2552

ข้าวโพดถุงสุดท้าย

"ชาย" เล่าประสบการณ์จากเรือนแพริมแม่น้ำชี

ผมเป็นข้าราชการอยู่ที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ถ้ามีโอกาสว่างตอนสุดสัปดาห์มักจะพาภรรยาและลูกสาววัย 5 ขวบไปพักผ่อนและเปิดหูเปิดตาตามจังหวัดใกล้เคียงเช่นรอยเอ็ดหรือมหาสารคาม เป็นต้น

จังหวัดหลังนี้ผมกับครอบครัวมักจะไปบ่อยๆ เพราะความเรียบง่าย ผู้คนล้วนน่ารัก มีอัธยาศัย เถลไถลเช่นคนในชนบทสมัยก่อนทั่วๆ ไป ที่ยังไม่ถูกความเจริญแผ่ขยายมาแบบจังหวัดใหญ่ๆ ส่วนมาก ที่ทำให้รู้สึกผ่อนคลายต่างจังหวัด คิดถึงแต่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม แสงหาความสุขใส่ตัวโดยไม่มีสติยังคิด...

เสน่ห์ของจังหวัดมหาสารคามสำหรับผมและครอบครัวอีกอย่าง ก็คือเรือนแพของร้านอาหารที่อยู่ริมฝั่งแม่น้ำชี!

ร้านค้านั้นอยู่บนฝั่ง แต่มีบันไดทอดลงสู่เรือนแพราวสิบหลังที่เรียงรายกันเป็นตึกเรือนแพแต่ละหลังก็คือโต๊ะอาหารหนึ่งโต๊ะ หรือจะเรียกว่าเป็นห้องส่วนตัวก็ได้... ของใครของมัน โดยไม่มีการปะปนกัน เพราะเป็นเรือนแพหลังกะทัดรัด ไม่มีโต๊ะเก้าอี้หรือกระบี่ แต่ปูเสื่อโหนดมวงกันติดกันตั้งแต่มือกลางวันไปจนถึงมือค่ำ

บางหลังมีแขกเกือบสิบคน แต่บางหลังก็มีเพียงหนุ่มสาวคู่เดียวหนึ่งดื่มกินและอดพลอดกันไปด้วยอย่างน่าอัศจรรย์ที่สุด

เรือนแพแต่ละหลังมีทางเดินผ่านไปถึงสุขาหลังสุดท้าย แม้ว่าจะเรียงรายติดๆ กัน ก็ไม่ถึงกับประเจิดประเจ้อ เพราะมีหลังคามุงแฝกคลุมลงมาเกือบถึงราวไม้ที่กินไวเกือบรอบด้าน ยกเว้นทางเขารอกที่มีบริการหนุ่มๆ มาเสิร์ฟอาหารและเครื่องดื่มตามคำสั่งลูกค้า

ในเมื่อร้านอาหารอยู่บนฝั่งสูง จะสั่งของกันอย่างไร?

เรือนแพทุกหลังจะมีท่อนไม้แขวนอยู่ตรงมุมทางเข้า ใครต้องการเรียกบริการมาสั่งอะไรเพิ่มเติมก็ใช้ไม้หนั้นเคาะเสาเป็นสัญญาณเรียก... เกิดมาก็เพิ่งเคยเห็นที่เรือนแพแห่งนี้เอง!

บางครั้งเราก็ได้เรือนแพหลังเกือบท้ายสุด... ถัดไปคือวงไฟป๊อปปี้ที่มิใช่ไฟทั้งชายและหญิงเกือบสิบคน ถึงแม้จะมองผ่านตาชายคาเห็นเพียงท่อนกลางของคนทีลอมวงกันอยู่ แต่ก็ได้ยินเสียงหัวเราะเฮฮาตลอด...

ไม่ใช่เรื่องซีเรียสอะไรหรอกครับ เพราะเท่าที่ได้ยินการพูดคุยยั่วเย้ากันนั้นนะก็พอจะรู้ว่าป๊อปปี้เป็นวงไฟแบบเพื่อนฝูงเท่านั้นแหละ

วันนั้นหน้าไฟทुरยกับหน้าไฟหญิง-ญาติสนิทของผมที่เป็นอาจารย์อยู่มหาสารคามมาเกือบสิบปีแล้ว... ถือว่าเป็นเจ้าถิ่นก็แล้วกัน หน้าที่ยวจนเกือบยสองโมง จึงได้พาเราสามคนพ่อแม่ลูกลงไปเรือนแพหลังสุดท้ายพอดี... มีเหตุผลว่าตอนเที่ยงๆ มักจะเต็มทุกหลัง ตอนนั่งชมวิวลำน้ำชีอยู่ที่ร้านอาหารบนฝั่ง ไม่ได้บรรยากาศเหมือนบนแพที่ลอยอยู่ในน้ำอย่างแน่นอน

เบียร์สำหรับเจ้าภาพกับผม เป๊ปซี่สำหรับผู้หญิงและเด็ก อาหารก็คือกุ้งเผา กับพวกพล่า ยำและปลาเนื้ออ่อนทอดกับต้มยำรสเด็ด

เราพักผ่อนหย่อนอารมณ์ด้วยการดื่มกินตามสบาย พูดคุยกันสนุกสนานโดยไม่ต้องกลัวว่าจะรบกวนใคร ส่วนมากก็มักจะชิววันให้กันดูสยน้ำชีไหลเอื่อย... มีจอกกับผักตบชวาสวยๆ ลอยผ่านไป บางทีก็มีเสียงปลาซุบผองขึ้นมา

ถ้าจะนั่งให้สบายที่สุดบนแพก็คือนั่งเหยียดขาครับ ผมกับภรรยา นั่งด้านในจึงเหยียดขาได้เต็มที่ ตอนแรกก็ระวังกิริยาตามสมควร แต่นั่งชดสมาธิหรือพับเพียงนานๆ ก็ยอมเมื่อยขาเป็นธรรมดา

ยายหน้อย-ลูกสาวผมเห็นหน้าไฟทुरยไซ้ไม้ไผ่เคาะเสาตั้งป๊อปปี้ ไม่ซำก็มีบริการหนุ่มมูรับคำสั่งว่าต้องการเบียร์ เป๊ปซี่และน้ำแข็งเพิ่มเติม... ยายหน้อยก็อยากลองเคาะดูบ้างตามประสาเด็ก แต่ภรรยาผมห้ามไว้ บอกว่าเดี๋ยวพนักงานลงมาจะสั่งอะไร?

จนกระทั่งญาติผมขอตัวไปห้องน้ำทั้งคู่ ยายหน้อยได้โอกาสก็ปาดเข้าไปเคาะไม้ทันที กว่าแม่แกจะอุ้มกลับมาดูก็สายไปแล้ว... แต่คนที่ไผ่เคาะมากลับเป็นเด็กหญิงวัยสิบกว่าขวบ ผอมและดำ ถือตะกร้าใส่ข้าวโพดต้มเขามาขาย บอกว่าถุงสุดท้ายแล้ว ถุงละ 20 บาท

ดูๆ ก็น่าสงสาร ภรรยาผมเลยซื้อข้าวโพดข้าวเหนียวถุงสุดท้าย เด็กหญิงนั้นก็ยกมือไหว้ นัยน์ตาซาบซึ้ง ก่อนจะเลี้ยวกลับไปทางบันได... ไม่ซำหน้าไฟทुरยกับหน้าไฟหญิงก็กลับมา พอรู้เรื่องหน้าซัดข้าว มองสบตากันก่อนจะคงว่า... เอออีกแล้วหรือนี่?

เด็กคนนั้นเคยลงมาขายข้าวโพดต้มเป็นประจำ แต่เมื่อปีกลายมันได้สิ้นเลยพลาดตกลงมาคอหักตายคาที่ หลังจากนั้นก็มีคนเห็นแกหัวตะกร้ามาขายที่แพบ่อยๆ เราไม่อยากจะเชื่อก็ต้องเชื่อ... เพราะข้าวโพดต้มที่ซื้อมาวางบนเสื่อหยกๆ ไม่รู้อย่างไรไปไหนแล้วครับ!

ข้อมูลจาก :